

тата плоскостъ безъ никакви пертурбации. Докато не е станалъ герой, човѣкъ носи помалка отговорностъ. Че огъналъ плоскостъта, че падналъ въ нея, отговорността му е малка. — Ама защо падналъ? Какъ стана това падане?

Единъ день Настрадаинъ Ходжа покривалъ кжщата си и, по невнимание, падналъ и навехналъ крака си. Който го срѣщалъ, все го питалъ: Какъ падна, Настрадаинъ Ходжа? Не можа ли да бждешъ по-внимателенъ? На всички той обяснявалъ, какъ падналъ, какъ навехналъ крака си. Най-после се отегчилъ да дава обяснения за падането си и, като дошълъ стотиниятъ съ сжщия въпросъ, той го запиталъ: Чудно нѣщо! Не се ли намѣри досега поне единъ човѣкъ, който да е падалъ и да знае, какъ се пада? Бѣхъ невнимателенъ, паднахъ, навехнахъ крака си. Нѣма ли човѣкъ, който може да ми поправи крака? — Това не е наша работа, отговаряли всички и продължавали пжтя си. Когато пита за нѣщо, човѣкъ трѣбва да е готовъ да даде съветъ или мнение по този въпросъ, да се изправи извършената погрѣшка.

Днесъ всички хора считатъ, че иматъ право да се интересуватъ, кой какъ падналъ, какъ навехналъ крака си, а нѣматъ право да му се притекатъ на помощъ. Това е криво разбиране на свободата. Щомъ имашъ право да питаешъ нѣкого, защо и какъ е падналъ, та си изкълчилъ или счупилъ крака още по-голѣмо право имашъ да му намѣстишъ крака. Вслед-